

forslag til vedtagelse, der er fremsat, kan Fremskridtspartiet ikke umiddelbart støtte.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Nu ved jeg godt, at hr. Tom Behnke ikke er ordfører på området, så hvis Fremskridtspartiets ordfører i dag ikke kan svare på det, vil jeg sige, at det er o.k.. Men jeg vil dog spørge, om det ikke var en lidt flot bemærkning at sige, at vi bare skulle stoppe med at lave internationale møder og sende pengene derned. Når så mange miljøproblemer er grænseoverskridende, hvordan skulle vi så få løst problemerne, hvis vi ikke måtte mødes og snakke om det? Det har jeg lidt svært ved at forstå. Jeg kan godt forstå, at vi kan klare mange ting ved frihandel, det er vi tilhængere af, det er vejen frem til at gøre landene rigere, men vi er også nødt til at snakke sammen en gang imellem.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Det giver sig selv, at mange håbede, at UNGASS kunne genoplive det, der kom til at hedde Rio-processen, og det giver også sig selv, at de færreste havde store forventninger om det. Siden Rio-topmødet i 1992 har det været småt med resultater på de områder, mødet dækkede. På klimaområdet forsætter stigningen af CO₂-udslip, også i de få lande, der som Danmark har sat sig konkrete mål.

På biodiversitetområdet er der ikke flyttet meget. Skovrydningen fortsætter med større styrke, udviklingsbistanden falder, og sådan kunne man forsætte. Ikke på ét punkt har Rio-processen kunnet fremvise en succes. Det var tydeligt for enhver i Rio, at skulle processen udmønte sig i noget konkret, måtte den rige verden gå foran. Det er ikke sket i nævneværdigt omfang.

Det var også tydeligt, at hvis de fattigste lande skulle følge trop, måtte deres indsats underbygges af udviklingsbistand. Det er ikke sket. De moderate 0,7 pct., som de rige lande i OECD blev opfordret til at yde i udviklingsbistand, er ikke bare ikke nået, tendensen går den modsatte vej – mod mindre og mindre udviklingsbistand.

Bla. derfor befinder Rio-processen sig i en legitimitetskrise. Den måde, gruppen af 77 lande lod sig repræsentere på ved mødet i New York, var et vink med en vognstang om, at de ikke har store forventninger, og at de ikke på de nuværende betingelser ønsker at bidrage syn-

derligt til løsningen af de store problemer, som topmødet skulle debattere.

Der blev sagt en del fornuftige ting af vores statsminister i New York. Jeg vil bl.a. hæfte mig ved, at statsministeren ser de store miljømæssige risici forbundet med den økonomiske globalisering. Det gælder ikke mindst i de fattigste lande, som risikerer at blive tvunget til at gå efter økonomisk vækst med miljøet som indsats.

Her ligger en væsentlig grund til den nuværende krise i forhandlingerne. Hvis den rige verden ønsker at lære lande, der er repræsenteret i G 77, at det nu engang bedst kan betale sig at blæse på miljøet, og måske endda kun vil tilbyde rovdriften på miljøet som overlevelseshøjhed, bliver det sådan. Hvis den såkaldte tredje verden skal være det sted, som vi kan eksportere vores giftige affald til, som vi kan eksportere gifte til, som er forbudt i vores del af verden, så bliver det sådan. Hvis investeringerne i den tredje verden finder sted, fordi man her kan blæse på alle miljøhensyn, ja, så er det det, der sker. Hvis den eneste vej til vækst i eksporten er øget CO₂-udslip, så bliver det sådan.

Kort sagt: Hvis den rige verden ikke vil give et solidt bidrag til genoplivelse af Rio-processen, så visner den. Måske forsætter den på skåltaleniveau, men nogen praktisk betydning får den ikke. I Det Hvide Hus er man jo i hvert fald begyndt at blæse helt åbenlyst på begrebet det økologiske råderum, som man f.eks. ser det på USA's position på klimaområdet op til Kyoto-topmødet. Her forlanger en nation, som udleder ca. en fjerdedel af verdens CO₂, at alle mulige andre følger med, før reduktionerne overhovedet kan komme på tale.

Hvis f.eks. gruppen G 77 skal bringes ind i processen, må bistanden øges, så må begrebet om det økologiske råderum tages alvorligt, så må den rige verden gå foran.

Statsministeren sagde også i New York, at en bæredygtig fremtid er en økologisk fremtid. Den udlægning af begrebet kan jeg kun være tilfreds med. Men desværre er der mange andre fortolkninger i omløb. Begrebet blev jo lanceret for at bilde os ind, at der ikke er nogen modsætning mellem økonomisk vækst og økologisk bæredygtighed. Efter min opfattelse er der i virkelighedens verden en ganske alvorlig modsætning mellem den blinde vækst og økologien.

Det gælder også på handelsområdet, hvor den frie handel er den stærke parts frihed til f.eks. at presse priserne i bund. Hvis frihande-